Bons Reis

i Bon 2022!

Bons Reis

Índex

TEXT	AUTOR	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
1	Eula Ferma	Farners	Metzina, Capvespre, Gebrada, Campaneta, Capó, Horitzó, Garlanda, Caliu, Llibertat, Atzavara
2	Farners	Versus_perduts	Estimar, canvi, descobrir, sensació, col·lecció, escriure, sentiment, paraules, fets, escoltar
3	Versus_perduts	salvagora	Escacs, Rei, Dama, Torre, Alfil, Cavall, Peó, Tauler, Escac, Mat
4	salvagora	Eskali55	Platja, Pedres, Gos, Bosc, Camí, Onades, Remor, Pau, Equilibri, Barca
5	Eskali55	SílviaFC	Lluna, Maragda, Espinacs, Cafè, Tió, Foc, Hort, Correu, Pensament i Assaborir
6	SílviaFC	fsoldevilla	Silenci, Ocells, Bosc, Farigola, Núvol, Fred, Mà, Somriure, Glòria, Futur
7	fsoldevilla	Dolors	Estrella, vermell, daurat, melancolia, pare, esgarrapar, finestra, dolçor, llibreta, fred
8	Dolors	Cristinabcn28	Muntanya, Cel, Rierol, Caminar, Pensar, Llibertat, Desig, Cavalls, Sargantana, Amic
9	Cristinabcn28	dacfortuny	Ulleres, serrell, cafè, dibuix, viatge, sorpresa, massatge, capítol, xocolata i dau
10	dacfortuny	CCM_Cristina	Temps, Espai, Batec, Esperança, Abisme, Encís, Art, Sol, Parpellejar, Trencadís

Bons Reis

Índex

TEXT	AUTOR	PER A...	PARAULES OBLIGATÒRIES
11	CCM_Cristina	Boira	Tel, núvol, sospirs, bocins, cireres, engruna, musell, baldufa, cabdell, amoïnar-se
12	Boira	marialluïsa	Caminar, núvols, vidres, carrer, xàfec, espatllar, triar, tren, empènyer, companyia
13	marialluïsa	Leman	Gamarús, entreteniment, crisi, pollancre, tornavís, volcànic, segell, abombollat, golut, soporífer
14	Leman	Laura	Pare, mare, àvia, avi, Nadal, trànsit, pessebre, pluja, tempesta, dinar
15	Laura	XusMas	Aigua, Amor, Ànima, Bruixa, Cel, Estels, Gat, Lluna, Papallones, Vida
16	XusMas	lalluna	Melangia, Núvol, Encanteri, Forat, Notícia, Arpegi, Dolçor, Carismàtic, Andròmina, Tossal
17	lalluna	Iceberg	Escombra, desmai, postal, trenta, foc, petó, raïm, nina, pou, arribar
18	Iceberg	Carme	Emoció, vida, vermell, petita, nas, comprendre, forat, sorpresa, suro, eixerit
19	Carme	Zelder	Nostàlgia, nit, miscel·lània, constel·lació, esfera, felicitat, saltamartí, caca, espanta-sogres, rierol
20	Zelder	Eula Ferma	Mussol, damajoana, dellà, deixondir, esforç, raig, febrer, encofurnar, tarannà i xalar

Bons Reis

Text 1 per a: Farners

BLAÜRA

Cada any, pel seu aniversari i després del meu rutinari passeig matinal, li collia una **campaneta** del prat del costat, sempre que la **gebrada** no les hagués cremat de fred. Llavors, la meva Carme, la deixava assecar cap per vall, embolicada en paper de diari, uns dies al **caliu** de la llar, altres a sol i serena. El resultat era espectacular, uns blaus discretament únics i calmats que només ella sabia extreure. Un cop donava per bona la seva creació, la incorporava amb espígol, timó i altres verds a la garlanda què va començar a trenar ara fa vuit anys.

Mai vaig entendre quin sentit tenia el fet que utilitzés el meravellós guarniment com a **capó**, amb la petita àncora amarrada al cap, que vàrem trobar a la platja de West Sands prop de Saint Andrews. Sempre que li preguntava quin sentit tenia, em responia —així, no oblido que hi ha coses que únicament entenem el seu valor quan les perdem, com la **llibertat**, per exemple— i jo, seguia sense capir res. De fet, aquestes respostes i pensaments tan seus que mai entenia, als meus ulls la feien encara més interessant, estrafolària i excèntrica. Això em feia sentir l'home més envejable del món per tenir-la exclusivament per mi, i em proclamava l'home més feliçment obstinat de la costa est. La nostra vida junts, lliscava lleugerament sense pesar, aïllats en el nostre racó únicament fitat per l'**horitzó**, sense intervencions, sense rellotges, sense cap compromís.

Un **capvespre**, la rutina o potser la realitat, entrà a casa per quedar-s'hi. La distància entre ella i jo cada cop era més gran a cop de silencis espessos. Aquest fet, que aparentment només patia jo, o potser era la meva percepció de la realitat deformada pel meu recel, per la meva impotència per no saber com protegir el nostre paradís desllustrat; embogit, li gargallejava paraules hostils, lletges i gens amables per convertir-me en l'única planta que ella no tolerava: una **atzavara** plena de **metzina**, deliberadament punxeguda per allunyar a qualsevol ésser. La seva nota de comiat em va solidificar l'ànima, mesos i mesos llepant-me la ferida, però finalment, un dia mirant la **garlanda** vaig entendre la meva desraó. Ara he d'aprendre a viure amb-sense ella.

Bons Reis

Text 2 per a: Versus_perduts

QUANTA BUIDOR

«Les paraules em sorgien per fer-se **estimar**, però avui m'han desaparegut. Entrellucant entre els porticons mig barrats de la finestra de la cambra, he pogut veure un **canvi** de lluna sobtat. Precís i vertiginós com mai. Instantani, diria jo. La vaig **descobrir** minvant amb traïdoria, encenent-se i fonent-se entre un grapat de núvols foscos que volien cobrir-ho tot. Em va envair una gran **sensació** de pèrdua; jo no podia **escriure** si no era sota la influència de la seva plenitud. Un fort **sentiment** d'enuig em va pujar a la gola: les **paraules** no fluirien, els **fets** no se succeirien, les emocions es travarien. No n'hi havia prou en estimar, odiar, néixer, morir, rescatar, patir... Em mancava ella; plena, rodona, lluminosa, radiant! Qui gosaria menysprear la influència de la lluna en aquest gitar sentiments a doll que acompanyen totes les creacions poètiques? Només un boig podria fer-ho. No n'hi havia prou en **escoltar**, en guaitar, en viure... Calia embriagar-s'hi, calia posseir-la, calia xuclar-li la vida en cada estrofa... Calia...»

Aquesta nota desesperada i a mig fer, que va deixar el teu germà —una bona **col·lecció** de mots per a inculpar els uns o els altres de la nostra buidor —, va servir de preàmbul pel teu darrer llibre de poemes; QUANTA BUIDOR. En cap moment la seva inclusió fou considerada, pels crítics, com un homenatge ni a tu ni al teu germà; els dos poetes finats. Tot i les crítiques, que cercaven mil-i-una motivació per a l'estructuració d'aquell llibre, el poeta només pretenia constatar el nostre fracàs personal. La necessitat de refugiar-nos en el fat, en la mala predisposició dels elements com a causants directes de la derrota literària que és la manca d'inspiració, esdevenia així la nostra taula salvadora.

Constava de cent vint-i-set pàgines en blanc, llevat de la central on hi havia un únic poema anomenat «Versus perduts»:

Jo també
he perdut els versus,
aquesta nit!

La contraportada destacava el lloc i la data on us havíeu suïcidat. El llibre fou un èxit de vendes i, segons l'editorial, un fet molt inusual en la publicació d'un poemari extravagant com aquell. No hi va haver cap savi que pogués determinar el perquè d'aquell canvi tan sobtat en els cicles de la lluna d'aquell any.

Bons Reis

Text 3 per a: salvagora

Havia d'escriure. Necessitava acotar les idees, que pul·lulaven pel cervell, sense ordre ni concert, i ordenar-les per aconseguir el meu objectiu. Ara per ara aquest caos, no tenia forma i era complicat obtenir la victòria que desitjava.

—Noia, em cridaven des del menjador— jo feia el ronso.

—Vinga, vine! Que estem tots a taula i ens manques tu! Sempre vas al revés del món.

—Vinc —vaig respondre sense massa convicció.

No m'ho podia creure! Un **tauler**, amb tots els seus quadrats de dos colors. El rei i la **dama**, la **torre**, l'**alfil**, el **cavall**, el **peó**... Ho dic perquè m'hi vaig fixar molt.

—Ahh, jo no jugo!

—Vaja! —em van dir i van passar de mi. Es van posar a jugar, com bojos.

No sé perquè m'havien avisat, sabien que els jocs de taula, no m'agradaven. Ara l'estratègia, era un concepte que trobava interessant. Havia de trobar la manera, de desestabilitzar els jugadors. Això era el que volia aconseguir, en el meu estudi. Havia trobat la motivació. Començava el joc, el meu joc!

Vaig ordir una trama ràpida. Em vaig atansar a la taula, per poder observar millor les jugades. Em feia la interessada. La veritat és que m'agradava en Carles, era intel·ligent, sociable i de bona conversa. Ara jugava amb art als **escacs**, com si li anés la vida, en la partida. Estava tan interessant! El cor em bategava amb força.

M'havia posat dreta al seu costat. Portava un perfum, que sabia li agradava... i m'anava movent, perquè el flaire, li arribés, mentre es concentrava en el joc. Parlava fluixet amb una companya, movent-me de forma suggerent, mentre ho feia. Ell ho notava. Poc a poc, el tremolor de les mans anava «in crescendo». No n'encertava ni una! El seu **rei** va quedar acorralat, no es podia moure, estava en **escac**.

Li havia teixit un fil, que no podia trencar. Escac i **mat**, era meu! Es va deixar anar... Va perdre la partida, però em va guanyar a mi. Una tarda profitosa, veia clar el final del meu treball i començava amb il·lusió una probable relació, amb qui m'obria un món ple de possibilitats. Ja ho deia ben clar l'adagi popular: «Qui no s'arrisca... no pisca.» I ho vaig fer!

Bons Reis

Text 4 per a: Eskali55

L'ESTIU A TORREDEMBARRA (I)

Recordo amb tendresa aquell estiu del setanta-vuit a Torredembarra. Els avis m'havien convidat a passar uns dies a la casa que hi tenien llogada des de feia molts anys, a tocar del barri mariner. La casa tenia una situació privilegiada, a primera línia de costa i separada de la **platja** només per un **bosc** de pins. Passejar pel **camí** que menava a la sorra escoltant la **remor** de les **onades** t'omplia de **pau**.

Els barris mariners s'havien alçat des de temps immemorials a les platges per facilitar les feines de pesca. Torredembarra encara conservava tres embarcacions mitjanes registrades que sortien a pescar cada dia als diferents caladors de la costa tarragonina. Veure tornar aquestes barques a mitja tarda era tot un espectacle. Els pescadors les encastaven a pet d'ona i les treien de l'aigua arrossegant-les amb una corriola a motor fent-les llenegar per sobre de parats untats amb brea. Els joves anaven col·locant les fustes greixoses a sota de les quilles conforme les barques s'endinsaven per la platja fins a deixar-les al final aparcades en perfecte **equilibri** a sobre de la sorra.

Aleshores cadascuna de les tripulacions agafava les seves safates i bosses amb gel picat del pòsit, tornava a la seva **barca** i es dedicava a classificar el peix capturat per espècies i mides. Ho havien de tenir tot a punt per a la subhasta del peix que es feia cada tarda a les set on els restaurants i les peixateries licitarien per fer-se amb cadascuna de les ofertes.

Safates amb sards, salpes, mabres, molls de roca, dormilegues, serrans, castanyoletes, burrets, tords, llobarros, esparalls, llises, escórpores, orades o molls reials apareixien al tauler del pòsit. El president de la llotja del peix engegava una cantarella de xifres descendents dites a gran velocitat fins que algun restaurant o peixateria l'aturava fixant-ne el preu final.

Aquell estiu em vaig encaterinar d'una noia, una beutat madrilenya que cada matí, a primera hora, passejava el seu **gos** per la sorra. Duia un minúscul biquini blanc que feia que les meves hormones sexuals anessin sobreexcitades. Cada matí em feia trobadís amb ella amb l'excusa de jugar amb el seu gos. Jo li llençava **pedres** ben lluny perquè corregués a buscar-les i ens les tornés. Jo gaudia amb la bellesa de la noia i la meva ment s'omplia de somnis eròtics adolescents. Somniava...

—Continuarà—

Bons Reis

Text 5 per a: SílviaFC

En temps de desitjos: pensaments per a tu

Cada instant és nou, pels qui cada dia podem mirar la **lluna**.
No és mai tard per **assaborir** un bon **cafè**.
La vida no té cap secret que el **foc** no cremi.
El que és secret és saber Viure!

Miro aquest **hort**, amb un xic de tristor
Sols els **espinacs**, aguanten la fredor d'enguany
Jo que somiava amb un camí de flors,
He trobat un camí de pedres.
Entre pedra i pedra una **maragda** que guardo per tu.

Estic com trista
S´han mullat les meves ales de fada
I ara no puc saber si el **Tió** vindrà a la teva llar
Malgrat que perles menudes cauen del cel
I em diuen que avui el temps jugarà al teu favor.

No pateixis, no patiu
Damunt el meu cap : Somriure
Alegries
Esperances
Volar
Fins als estels

Perquè mai et falti el mot ESTIMAR!!!!!!
Ni una mà a la quina regalar una bona companyia!!!!!!
Perquè mai et falti un Nadal
Malgrat les absències.

Fet i fet Nadal és estar amb les persones estimades
Regalar temps, com qui regala dolçaines
És valorar el que tens i saber donar el millor de tu
Per sobre de tot Nadal és estimar i ser estimada.
En el meu cor et guardaré un xic d'espai, perquè fet i fet hi ha un fil que ens ha unit en aquesta llarga nit.
Alguns en diuen meil, altres **correu** i jo prefereixo dir-ne un **pensament** per a una amiga invisible
Una abraçada plena de bons desitjos

Bons Reis

Text 6 per a: fsoldevilla

La **Glòria** obre la finestra de bat a bat per deixar entrar l'aire **fred** del matí. Fa una gran inspiració omplint els pulmons tot el que pot i deixa anar un crit que trenca el **silenci** d'aquell lloc apartat. Uns **ocells** se la miren estranyats des de dalt de la figuera desfullada.

No pot evitar un **somriure** que li omple la cara de felicitat. Per fi se sent lliure! El bullici d'aquells dies al voltant del Nadal l'atabala de tal manera que cada any va a refugiar-se a la petita masia que té al poble.

Havia arribat aquella mateixa nit i estava tan esgotada que s'havia colgat al llit sense ni desfer les maletes. Aquest matí, però, se sent totalment renovada. Es calça les botes de muntanya i tot i la gebrada, va a fer un passeig pel **bosc** per agafar gana per esmorzar. S'atura ara aquí, ara allà. Recull una mica de **farigola**, espígol, romaní... li agrada posar-ho en saquets que amaga enmig de la roba. De vegades, quan l'enyor l'envolta, posa el cap dins l'armari i intenta impregnar-se d'aquella essència que la transporta momentàniament a aquell lloc de pau.

De pau? Bé, no ben bé. La relació convulsa que tenen amb en Jordi no es pot classificar de cap manera com a pacífica. El que senten un per l'altre és difícil d'explicar. Les seves retrobades s'acompanyen sempre d'una tensió sexual que intenten dissimular però que no passa desapercebuda. Tossuts de mena, però, cadascú vol viure la vida que ha triat.

Entra al bar per esmorzar quan les campanes de l'església toquen les 11. Es treu el gorro i els guants. En Jordi, des de darrera la barra, li estén la **mà**.

—Estàs glaçada! —una sorollosa riallada esclata de dins aquell cos corpulent.

La Glòria no pot evitar sentir-se reconfortada. S'hi apropa i li fa una gran abraçada. I allà, embolcallada dins d'aquells braços fornits, se sent fondre.

Un **núvol** blanc s'aparta per donar pas al sol tímid d'hivern. Potser sí que ara és el moment de replantejar-se seriosament el seu **futur**.

Bons Reis

Text 7 per a: Dolors

UN (altre) CONTE DE NADAL

Aquesta gelor se'm fica tan endins que quasi no em deixa respirar. M'he posat aquell jersei **vermell** que em vas regalar, però m'escalfa més l'ànima que el cos. No hauria d'haver vingut tan tard. Ja es veu més d'una **estrella** i les ombres ho enteranyinen tot.

El roure, que a l'entrada fa de sentinella, té les branques despullades i les mou com si volgués **esgarrapar** aquesta terra adormida. Com si us volgués avisar de la meva arribada.

Quin silenci, fins i tot els esperits deuen tenir **fred**. No en veig cap rastre entre les làpides tot i que els intueixo en aquesta fantasmagòrica fredor.

Us deixo la llàntia dels meus pensaments amb la intenció que acompanyi la vostra absència i torno a casa.

Aquest serà el primer Nadal sense cap de vosaltres. Primer va ser el **pare**, després la mare, tots els altres i ara tu. M'he quedat sol. Sóc quasi tan vell com el roure de la fossana i, com ell, esgarrapo no la terra sinó els últims dies de la meva existència.

Però no estic trist.

Encara que l'única garlanda d'aquest Nadal sigui la **melancolia**, miro enrere i em submergeixo en la **dolçor** del vostre record i esperonat per l'esperit dels anys passats, agafo la **llibreta** on amb traç **daurat** he anat modelant la nostra història. Ja falta poc. Un cop enllestida, obriré la **finestra** amb la il·lusió que les paraules fugin

fins a vosaltres
fins a barrejar-se amb els estels
fins a ser la memòria del nostre pas
fins a mi.

(Una abraçada i molt bones festes!)

Bons Reis

Text 8 per a: Cristinabcn28

Amic Invisible...

El camí és costerut, fa fred, tot i que m'embolcallo amb el jersei vell, que em vas regalar, taronja, coll alt, gruixut on em sento amagada i protegida de tot i del món. Ja fa molt de temps, potser massa, que esgarrapàvem tot el temps del món per **caminar** per la **muntanya** ben nostra, saltant de **rierol** en rierol, sense cap malson, senzillament esclatant felicitat per cada petit porus de la pell. Era així, nosaltres ho sabíem, espolsant-nos la por d'un demà desconegut.

Dalt del turó, el **cel** es transforma immens amb tota mena de tonalitats vermelles que anuncien la caiguda del dia. Tot observant una **sargantana** profitosa de la última calor del sol, em resigno a **pensar** en allò que em ve a la ment sempre i a tot hora. Aquell **desig** de **llibertat** inesgotable, que ens feia somiar i somiar, sense trobar el principi ni el fi, acariciant-nos les mans entrellaçades, ansioses, fredes, sabent tots dos que la tristesa es desbordaria, i faria niu entre tu i jo. Ben bé com **cavalls** salvatges, en busca de nous camins, on poder trepitjar fort, paladejant el vent de cara.

Ara, al so d'una melodia suau, dins d'unes notes de piano que sonen amb tendresa, me n'adono que el somni ha fugit, s'ha esborrat, només resta pols i algun polsim d'estrelles fugisseres, que no portaran desitjos. Demà, quan torni a sortir el sol, la seva llum penetrarà la terra, però ja res serà igual, l'**amic** entranyable, bell i formós, ja no hi serà. I sí, vindran d'altres ideals, que et pujaran per les venes, la sang et bullirà, el somni renaixerà. A la fi, com sempre, la vida segueix sent bella.

Cristinabcn28, ha estat un plaer poder gaudir de la fluïdesa de les paraules, que ens regala la màgia d'escriure.
Una abraçada.

Bons Reis

Text 9 per a: dacfortuny

Amic Dac

T'escric aquesta carta perquè, avui que es Nadal, recordo quan vàrem fer aquell **viatge** que sempre havíem somiat. Però mai l'hauríem fet si no fos perquè ens va tocar escriure aquell **capítol** de la novel·la proposada per Vullescriure a quatre mans.

Amb gran **sorpresa** de tots, ens vam posar d'acord en que tot havia de passar a La Toscana. I com si la sort ens hagués convidat, vam fer la maleta sense oblidar les **ulleres** de sol i allà que vam anar.

Encara em fa somriure pensar en el **serrell** que llavors portaves. Quina imatge de felicitat deuríem fer. Talment com els nens que mengen **xocolata** desfeta i s'embruten els dits i el nas amb aquella dolçor de la innocència.

A l'arribar, vàrem fer aquell **cafè** italià que ens va agradar tant i que, tot i havent passat els anys, reconec quan passo per segons quina cafeteria de Barcelona. I el **massatge** que ens vam permetre, a l'spa de l'hotel, abans de posar-nos davant l'ordinador. Ho recordo tot com si fos ahir.

Aquesta Nit de Nadal, mentre fem una partida de parxís amb la família, tiraré el **dau** i quan em surti un 6, pensaré en el **dibuix** que em vas regalar fet davant del Llac Como, i que va acabar sent la portada de la nostra novel·la.

Encara que, poc després d'acabar d'escriure, vas haver de marxar lluny, et segueixo pensant i voldria que fessis el possible per venir a alguna de les presentacions que estic preparant per a l'any que està a punt de començar. Vindries?

De tot cor, amic, el dia 22 de gener m'agradaria veure't entrar per la porta.

T'espera qui comparteix escriptura amb tu.

Bons Reis

Text 10 per a: CCM_Cristina

Nadal 2021

Obro els ulls, miro l'hora al despertador i, després d'uns segons de pànic en creure que l'alarma m'ha traït i no em donarà **temps** d'arribar a la feina, em tranquil·litzo. És dissabte. A més a més, és el dia de Nadal.

Enguany viuré un Nadal estrany. Ahir al matí encara tenia l'**esperança** que el malestar que m'acompanyava els últims dies no fos res més que un efecte de l'estrès de finals d'any. Quan va arribar el resultat de la PCR, però, em va caure el món a terra. El cor em va fa un últim **batec** i es va aturar un instant quan vaig entendre que per mi, durant aquestes festes, la famosa distància de seguretat que ens separa de les persones estimades esdevindria un **abisme** infranquejable.

M'incorporo al llit i l'exemplar de "A curt que vols" que vaig estar llegint ahir fins adormir-me llisca per la funda del nòrdic i acaba aterrant sobre les sabatilles que m'esperen al costat del llit. El recullo i recordo l'**encís** que em va provocar la lectura d'ahir al vespre. Un somriure se'm dibuixa a la cara.

De reüll veig la llumeta del mòbil **parpellejar**. L'enxampo i envio algunes felicitacions per whatsapp. Després de fer lliscar una estona el dit per la pantalla, arribo a un gif d'uns astronautes ballant nadales per l'**espai** que és una veritable obra d'**art** i decideixo reenviar-lo al meu nebot, que segur que es petarà de riure.

Agafo el portàtil que reposa sobre la tauleta de nit i l'engego per veure si algú de la colla està connectat. Quan es van assabentar del meu positiu, de seguida van organitzar torns per fer-me companyia, encara que fos a través de la pantalla. Abans d'entrar a la videotrucada, em quedo una estona embadalit contemplant el **trencadís** modernista que avui el Windows ha decidit posar-me de fons d'escriptori, i pensant que avui serà el dia en que els meus pares hauran d'aprendre a fer videoconferències. No els deixaré alternativa.

Finalment, surto del llit pensant que sí, que aquest Nadal el passaré **sol**, però que cap virus no m'impedirà gaudir d'un dia meravellós amb la gent que m'estimo.

Bons Reis

Text 11 per a: Boira

EN UN RACÓ DEL RECORD

L'**amoïnar-se** per la foscor de l'escletxa sempre arribava acompanyada per les pessigolles al **musell** que dansaven entre essència de neules i molsa. No passava any sense sentir-les i, avui, les estava gaudint especialment. Dolces i fresques, incendiant-li el pensament amb **bocins** de riures. Com més vell es feia més ànsia per flairar-les, més ganes d'entreveure aquella llum escolar-se, més emocions fetes **cabdell** de somnis de llumetes.

Cada cop que es despertava, així comptava els dies, provava de recordar. Darrerament, però, li costava, era com si un **tel** li esborrés els colors i les fisonomies foscors endins. Les repassava, les dels veïns encapsulats i les pròpies: colors a fils, teixits a cristall, lluentons a fusta... Ah! Els seus camarades! Com els enyorava... tan silents, tan objecte, tan desmemoriats sense llum.

Recordava la soledat del primer any en desar-lo, la incomprensió del mutisme dels amics, la fressa quiescent condemnant-lo al **núvol** de dubtes, la cerca del motiu per a la seva consciència incandescent. I si aquella opacitat de tenebres ho era tot? Per sort, no va ser-ho. Beneïdes neules i molsa! Oh, anunci angelical d'olors de colors! L'havien despertat!

I ara ja li ballaven narius endins.

La primera llum va revelar-li el vermell a **cireres** madures de la bufanda que duia al coll. Mentre aclucava el camp de visió per contrarestar la inundació de claror, va escoltar els primers badalls i estirades, alguna coça involuntària, i algun cinc minuts més d'aquells de qui ara reviscolaven a llum plena. No van trigar a arribar les mans, càlides com sempre, amb més arrugues, amb ditets nous, amb sabor a galeta i canyella, amb pressa per sostenir-los pels fils i veure'ls, en mode **baldufa**, desentortolligar-se tot ballant al ritme de la nadala de moda.

I així, un rere l'altre, ornaments i figuretes de tota mida i color, anaven ocupant el seu lloc a l'arbre. Ell sempre era el darrer, i en agafar-lo d'entre els trossets de paper de diari se'ls escapava un cor de **sospirs**. Li acaronaven crinera i banya, li dibuixaven el somriure col·locant algun filet, i el posaven al centre de les mirades mentre una veu, a voltes nova, recordava com la besàvia l'havia cosit a la llum del foc un hivern anys enllà i es contaven com la taca groga d'una **engruna** de pa torrat amb oli li havia dibuixat, per sempre, un cor sota l'ull esquerre.

Bons Reis

Text 12 per a: marialluïsa

EL NÚVOL

Només obrir els ulls, la Maria Lluïsa va ser conscient que seria un "d'aquests dies" que un núvol blanc i cotonós s'instal·lava al voltant del seu cap i l'obligava a veure la vida a través d'un calidoscopi de **vidres** desllustrats. Eren dies espessos, sense romanços. Dies boirosos, però assenyats, que li recordaven que no era incombustible i que sempre és millor allunyar-se a temps que cremar-se en l'incendi. Normalment, succeïen després d'un esdeveniment important o una decisió difícil. Durant la nit una broma humida es dipositava al seu cap, com si es tractés d'un cim i a la matinada quallava formant cúmuls que enteranyinaven la resta del dia.

Mig adormida encara, va recordar com la nit passada la seva parella va gitar-li un **xàfec** de retrets eixuts i aspres que van substituir els grans silencis que convivien amb ells des de feia temps. Sentint-lo, va deixar d'escoltar-lo i inconscientment va **triar** la seva relació en un garbell de forat petit. Només unes engrunes sense valor restaven sobre la malla. Va baixar els ulls i en un únic sospir va decidir que ja en tenia prou. Per primer i darrer cop li va fer les maletes i amb un **caminar** lent i suau, va **empènyer** fins al replà de l'escala el que quedava de les possessions d'en Marià. Ell sorprès, la mirava fent el bot intentant **espatllar** el moment, però la Maria Lluïsa no va caure en el parany, no hi tornaria a caure mai més.

En contemplar-se al mirall es va estremir, no s'acostumaria mai a aquell cotó de sucre que tenia per cap i que per sort només ella podia veure. Va trucar a la feina i donant una excusa es va absentar. Ja feia temps que no defugia dels «Dies **Núvols**» que inicialment va considerar estèrils, però de seguida va entendre que com més aviat visques les emocions desagradables abans desapareixerien. Només calia esperar. Així que va sortir al **carrer** amb el seu millor vestit i el núvol per única **companyia**, i com sempre, es va dirigir a l'estació. Va pujar a l'últim vagó del **Tren** dels Llacs per pas a pas, arribar fins a la cabina del conductor, seure davant del quadre de comandament i travessar el temps.

Bons Reis

Text 13 per a: Leman

MANIFEST

Entenc perfectament que has travessat una **crisi** literària, que les idees se t'han fos com una bombeta però vigila en quina aventura m'emboliques. M'estic fent gran i tu, si tu, un **gamarús**! Tingueu-ho en compte abans d'asseure't davant el teclat.

La teva darrera novel·la, un pur **entreteniment** lingüístic, ha estat un fracàs **soporífer**, tanmateix tampoc cal que et martiritzis. A qui se li acut de fer temptatives en aquests moments de l'adultesa. Saps de veres que jo soc l'estrella dels teus èxits. I no, no em queixo pas dels embolics i paranys presents al llarg dels capítols, voltant per aquests mons de déu.

Gairebé em calcines a l'episodi **volcànic**, capítol cinquè de «Sota el **pollancre** adormit», engolit per unes flames paoroses. I no et creguis que tu em vas salvar. Ja m'he procurat un kit de supervivència: claus angleses, un **tornavís**, la clàssica navalla, una clau mestre...

Res a comparar amb l'Indiana, prou que ho sé. En Ferran Mas Soteres mai passarà d'heroi de pa sucat amb oli. I encara em sorprèn l'èxit de les meves desventures, que no aventures. Només puc agrair-te les dones superbes i exòtiques que em permeten gaudir d'un bon jaç i un pitram exuberant en comptades ocasions. Almenys has encertat el tipus de femella que em plauen de debò. No et puc perdonar els canvis de metabolisme d'un llibre a l'altre: **golut**, anorèxic... Les hores de gimnàs entre un títol i un altre per mantenir-me en forma no estan pagades. Un dia hem de parlar tu i jo de l'aspecte monetari, eh jove? I les meves sobtades desaparicions del món mentre no escrius ni un mot, **abombollat** entre llençols i fulls en blanc no ens són rendibles.

Malgrat tot desitjo una molt bona valoració de la teva última gasòfia. I no t'oblidis de posar el **segell** abans de sortir de Correus. Sort que ja estic acostumat a fer tombarelles per les teves pàgines manuscrites.

A mi, tant o més com a tu, m'agradaria veure'm com un personatge de carn i ossos, en una pel·lícula. Vinga Manu, molta merda!

Bon Nadal!

Bons Reis

Text 14 per a: Laura

La il·lusió del Nadal

—Aleix, Berta, cordeu-vos l'anorac i agafeu el paraigua, que fa fred i plou a bots i barrals! —la mare sempre escoltava el temps a la ràdio, abans de llevar-se.

Els nens no es van fer de pregar, ja que estaven molt emocionats de poder celebrar el **dinar** de Nadal novament amb el seu **avi** i la seva **àvia**. L'any passat no havien pogut estar amb ells, per culpa de les restriccions que havien imposat pel covid. Al sortir del pàrquing, la **pluja** va colpejar violentament els vidres del cotxe en què es desplaçaven tots quatre.

—Mireu quines gotes! Són molt grans! —va exclamar l'Aleix amb el nas enganxat a la finestra.
—Amb aquest **trànsit** no arribarem ni a tres quarts de quinze! —les mans del **pare** retenien fortament el volant. La **tempesta** l'obligava a concentrar-se més que mai en la conducció del vehicle.

Per fi, el pare va poder aparcar i tots van sortir esperitats cercant la protecció dels balcons; els paraigües els van ajudar poc, ja que van arribar a casa dels avis fets uns autèntics bacallans!

—Com és que veniu tan xops? —l'àvia no se'n sabia avenir—. Traieu-vos els anoracs i descalceu-vos tots de seguida!

De seguida l'àvia Isabel va agafar el comandament de la situació i els va fer seure davant la llar de foc. Allà van gaudir de l'escalfor ben aviat. Tot d'una, la Berta i l'Aleix es van llevar i van sortir tot corrents.

—Avi, hem de fer el **pessebre**! Te'n recordes? —van metrallar l'avi sense cap mena de compassió.
—I tant! Ajudeu-me a buidar aquelles dues capses!
—Espereu-me, que jo també us vull ajudar! —l'àvia no fallava mai—. Mentrestant, vosaltres, Gina i Eloi, aneu parant taula...

Durant mitja hora, avis i nets van estar treballant amb un únic objectiu: fer el pessebre més bonic del món! Fins i tot, van col·locar un Mario i una ballarina davant el portal!

—Mireu que n'he vist de pessebres, però aquest els guanya a tots! —la Gina, la **mare**, se'n sentia molt orgullosa.
—Però els Reis d'Orient haurien d'estar molt més lluny del portal! —el pare era massa perfeccionista.
—Com més a prop siguin del portal, abans arribaran a portar-nos els nostres regals! Oi que sí, avi?

Aleshores l'avi, emocionat, els va fer l'ullet als seus nets: un any més, sentirien la màgia del **Nadal**!

Bons Reis

Text 15 per a: XusMas

Un pessebre fa Nadal

Aquest any, com cada any, farem un pessebre amb les figures antigues dels avis (de gran valor, segons els antiquaris). Són figures grans pintades a mà i en tenim per fer un pessebre complet. Sí que hi afegim algun caganer d'algú famós, fem uns camins d'**aigua** amb paper de plata... Tota la família fa el pessebre amb molt d'**amor** i això ens alegra l'**ànima** i ens dona ànims.

L'avi sempre cantava la **bruixa** es pentina quan sentia la pluja, sobretot si també sortia la **lluna**. Els **estels** brillant al firmament i es tornava un **cel** ben fosc per culpa de la tempesta.

Al pessebre hi posarem les **papallones** de colors que van fer els petits a l'escola i ens omplirà de **vida** per lluitar amb la pandèmia que no s'acaba mai. El pessebre l'hem posat mig amagat a la sala, per culpa del **gat**: ja li diem «el xafarder del visillo» perquè tot ho controla, ho examina i les figures no quedarien dretes (o al terra, si les pogués haver) i obsequiaria el pessebre amb un pipi, com fa sempre el gat per marcar el terreny i perquè fes la seva olor...

Bon Nadal i feliç any nou amb salut, amor i llibres!

Bons Reis

Text 16 per a: lalluna

Benvolguda Lalluna

En aquestes dates nadalenques, per segon any consecutiu, tan i tan estranyes i altre cop plenes d'incerteses, quan la Quesi i l'amic invisible del VullEscriure, s'han aliat, per fer que et dediqui unes paraules i la **melangia** ens fa recordar als éssers que, no sempre volem i podem tenir a prop, vull desitjar-te:

- Que el meu text, et faci arribar els meus millors desitjos
- Que les meves paraules, et portin el meu escalf
- Que les lletres, et posin un somriure als llavis
- Que cap **núvol**, s'atreveixi a destorbar la teva vida
- Que un meravellós **encanteri** absorbeixi, com si es tractés d'un **forat** negre, tot patiment i tota trista **notícia**
- Que un meravellós **arpegi** et porti, no solament en aquestes dates si no cada dia i cada nit, **dolçor**, amor i tendresa
- Que el **carismàtic** Pare Noël, desterri qualsevol **andròmina** i qualsevol mal, per **tossal** més alt i llunyà que existeixi
- Que es facin realitat tots els desitjos que puguis tenir

I, així, que aquest nou any, que aviat començarà, sigui el millor i el més especial que mai ningú pugui imaginar per a tu.

Bons Reis

Text 17 per a: Iceberg

SORT!

En **arribar** a casa, el primer que va fer fou asseure's al gronxador del **desmai** del jardí; aquell balanceig suau l'ajudaria a pair tot el que havia viscut aquell cap de setmana.
El sol es ponia i la boira, que passejava insegura, li humitejava les pestanyes rinxolades.

—Sembles una **nina**.

Dolces paraules que ressuscitaven un record tendre. Ell, sense saber-ho, li havia fet una carícia a l'ànima.
Ella, que sempre ho calculava tot, que no es deixava anar ni quan portava una copeta de més... tenia encesa la cara.
Feia fred, el cel tèrbol convidava a entrar i preparar la llar de **foc**.

—Ara mateix et faria un **petó**.

Uffff... i quin petó! En **trenta** anys ningú no n'hi havia donat un de semblant.
Tot era silenci a fora, però dins seu s'hi celebrava una festa.
L'**escombra** va caure com qui avisa d'una presència. No estava sola. La Mixa ja feia de les seves.

—Envia'm una **postal** quan arribis a casa. Uppps! Volia dir un WhatsApp.

Així era ell, graciós i romàntic; vaja, un pack perfecte, el millor lot de Nadal.

A la nevera només hi havia cava i **raïm**, res més.
Tot a punt per rebre un altre any, però aquest ja no seria igual que els darrers; ja no llençaria les calcetes vermelles al **pou** del veí, aquest deixaria que en Patrick les veiés com a espectador en primera fila i zona Vip...

Bons Reis

Text 18 per a: Carme

Feia anys que cercava amb desesper **comprendre** el propòsit de la meva existència. Des d'edat molt **petita** havia començat a barrinar-hi, però el neguit per acabar marxant d'aquest món sense poder saber què coi hi havia vingut a fer havia anat «in crecendo». Pressentia, això sí, que el meu destí era descobrir algun misteri, fins ara, irresoluble.

De sobte, tots els senyals varen començar a apuntar a la mateixa certesa. I és que amb els anys havia après a llegir els missatges que l'univers ens enviava als escollits. Si era verd era fiable; si era **vermell**, no. I així dirigia la meva **vida** i prenia les decisions.

De primer un dia vaig trobar un mitjonet de criatura just a sota la llum verda de la creu de les farmàcies. Aquella combinació d'innocència i sacralitat, era, segur, una revelació important. Al cap d'uns dies, en el precís moment en què el led verd de la cafetera em va indicar que tot era a punt per fer el cafè, el Socks, el meu estimat gos va arribar amb un mitjó a la boca i me'l va oferir com qui regala un tresor. L'endemà just després que el llumet verd de la ràdio s'il·lumines vaig escoltar, **sorpresa**, la pregunta que donaria sentit per sempre més a la meva estada en aquesta dimensió.

«¿On van a parar els mitjons desaparellats?» Qui serà capaç de posar llum a la foscor...?

Primer em vaig quedar com de **suro**. Després, una **emoció** indescriptible comparable a centenars de bombolles d'aigua de Vichy ballant un swing a velocitat 2x, em va recórrer l'espinada. Sens dubte l'univers no falla mai i tard o d'hora dona resposta als nostres anhels més profunds.

Ara soc un infiltrat a la tercera planta d'aquest misteriós edifici. Em faig passar per boig i ells per infermers. De nit, em lliguen al llit per tal que no m'escapi, però jo soc més **eixerit** que ells i he descobert la manera de fugir. Seguint el meu **nas**, he arribat a un lloc interessant. Els he vist! Amb el nas enganxat al vidre d'aquesta finestra rodona els veig donant voltes dins la màquina i a punt per ser xuclats per un **forat** de cuc cap a un altre univers. Tres llumetes verdes, una en intermitència, em confirmen que vaig per bon camí. Que deu voler dir L.A.U.N.D.R.Y?

Bons Reis

Text 19 per a: Zelder

FELIÇ ANY NOU!

La **nostàlgia** m'atrapa aquesta **nit** de Cap d'Any que és la primera que passem separats. I m'arriba una foto al mòbil: tu bufant un **espanta-sogres**. M'emociono en veure't. Et trobo tant a faltar...

Si em demanessin de fer una **miscel·lània** de moments de **felicitat**, podria crear com una **constel·lació** de gotes, encabint en cada **esfera** un instant, un record magnífic. I en gairebé tots t'hi posaria a tu.

I és que, quan vas arribar a la meva vida, la vas omplir de colors, de sentiments que fins llavors no havia tingut per ningú. Triaria el dia en què per fi et vaig poder tenir als meus braços, eres tan menuda que no sabia ni com agafar-te. O la primera vegada que vas dir «Papa, tinc **caca**», amb cara de satisfacció quan just t'havíem tret els bolquers. O quan, ja una mica més gran, un **saltamartí** va volar per davant teu i, després de l'ensurt inicial, vas apreciar els colors que amagava sota les seves ales amb sorpresa i curiositat. També n'hi hauria de les remullades al **rierol** del costat del càmping, en aquells estius plens d'excursions. La vida està feta de petits detalls, i l'alegria de compartir-la és la veritable riquesa.

Amb tot això rondant-me per dins, agafo el meu telèfon i em faig una selfie amb el meu millor somriure, el de pensar en tu.

Bons Reis

Text 20 per a: Eula Ferma

Situada en el poblet més oriental de la Conca **Dellà**, la vella casa pairal es veia sorpresa per la meva solitària presència durant les festes hivernals. Les parets velles i despullades em retornaven el fred gebrador de la nit, impregnant la meva ànima d'una pàtina funesta i desmoralitzant.

Sol com un **mussol**, l'espai, el temps i la soledat em feien **encofurnar** en els racons més perduts del meu subconscient. La calma i la soledat del poble emmudien els records d'infància d'aquell mateix indret, on els dies de gresca i festa ens havien fet **xalar** de valent.

Tot era qüestió d'entomar la vida com vingués, però el meu **tarannà** no m'ho deixava fer: Sense cap espatlla reconfortant a qui poder plorar la meva dissort, em sentia com una vella **damajoana** perduda enmig de sitges centenàries esperant que hom fes l'**esforç** de retrobar-me la utilitat.

Les hores com setmanes quedaven travades rere les busques d'un vell rellotge de paret al que ningú li ha donat corda. Ni la cervesa, ni el vi, ni el cava aconseguien elevar l'esperit, entossudit a romandre submergit en l'abisme de la meva solitud.

La pols davallava lentament sobre les espatlles a mesura que els meus ulls s'anaven apaivagant, ansiós per a que el somnis agafessin la rapidesa d'un llamp i que de nou la llum entrés pel vell portal.

Coneixedor que sols amb un caràcter positiu podria **deixondir** d'aquest ensopiment instal·lat en la meva ànima, esperava la teva trucada com un **raig** d'esperança, com el Sol de **febrer** que enmig de la prada glaçada hi procura retornar la vitalitat.

De sobte, la melodia familiar del telèfon em sobresaltà tot anunciant que el sopar s'havia acabat! Just en aquell moment sorties i em venies a buscar.

El càstig governamental per ser l'onzena persona havia sobresegut i podia tornar a casa, abraçar-vos a tots encara que fos amb mascareta i desitjar a tota la família i en especial a tu, Eula Ferma, un molt Bon Nadal.

Bons Reis

i Bon 2022!